

Sygnatura akt II AKa 294/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2023 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Magdalena Szymczak

6 przy udziale prokuratora (...) we W. Marcina Kucharskiego

7 po rozpoznaniu 01 lutego 2023 roku sprawy

8 S. B. (1) oskarżonego o czyn

9 z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

10 E. J. (1) oskarżonej o czyny

11 z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

12 E. J. (2) oskarżonej o czyny

13 z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

14 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

15 od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

16 z dnia 20 maja 2021 r. sygn. akt III K 66/20

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec E. J. (1) w ten sposób, że przypisane jej w pkt I. i III. części dyspozytywnej zachowania traktuje jako jedno przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego, które kwalifikuje z art. 299 § 1 k.k. oraz art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności stwierdzając przy tym, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona w pkt IV. części rozstrzygającej;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec S. B. (1) w ten sposób, że eliminuje ustalenie o uczynieniu z przypisanego procederu stałego źródła dochodu i czyn ten kwalifikuje z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 5 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec E. J. (1), S. B. (1) i E. J. (2) utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 294/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 maja 2021 roku w sprawie III K 66/20 dotyczący E. J. (1), S. B. (1) i E. J. (2): I. uznał oskarżoną E. J. (1) w miejsce czynu opisanego w pkt. I. części wstępnej wyroku za winną			

popelnienia
tego, że w
okresie od 5
sierpnia 2015
r do 14
października
2015r we W.,
K., J. i innych
miejscowościach
na terenie Polski
i Wielkiej
Brytanii,
działając w
wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, w
krótkich
odstępach czasu,
czyniąc sobie z
tego procederu
stałe źródło
dochodu, pod
kierownictwem
nieustalonego
mężczyzny, co
do którego w
dniu 10
października
2018 r wydano
prawomocne
postanowienie o
umorzeniu
śledztwa wobec
niewykrycia
sprawcy, podjęła
czynności
mające
udaremnić i
znacznie
utrudnić
stwierdzenie
przestępnego
pochodzenia
środków
płatniczych w
łącznej kwocie
196 526,00 euro,
pochodzących z
korzyści
związanych z

popęlnieniem czynów zabronionych, tj. oszustw komputerowych dokonanych metodą phishingu na szkodę (...) z siedzibą w Niemczech, (...) z siedzibą w Tunezji oraz (...) z siedzibą z Zjednoczonych Emiratach Arabskich, wypełniających znamiona przestępstw z art. 286 §1 k.k. uniemożliwiając ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku, w ten sposób, że po wpłynięciu ich na swój rachunek bankowy o nr (...), prowadzony w (...) Oddział w J. oraz (...) prowadzony w Banku (...) we W., tj. w dniu 5 sierpnia i 14 sierpnia 2015 r kwoty 107 049,00 euro oraz 37 071,90 euro, w łącznej kwocie 144 120,90 euro pochodzącej z przestępstwa z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.

popelnionego na
szkodę (...), w
dniu 7 sierpnia
2015r kwoty
13 770,00 euro
pochodzącej z
przestępstwa z
art. 286 §1 k.k.
popelnionego na
szkodę (...),
w dniu 14
października
2015 r., kwoty
49.435 USD
pochodzącej z
przestępstwa
oszustwa
popelnionego na
szkodę (...),
dokonała ich
ukrycia,
transferu,
poprzez szereg
wypłat
bankomatowych,
przelewów
bankowych i
płatności
bezgotówkowych
w wysokości 157
205,68 euro, a
to ze środków
uzyskanych z
(...), (...) 12
sierpnia 2015
r. przelała na
rachunek
bankowy (...) w
wysokości
27.026,72 euro,
13 sierpnia 2015
r. przelała na
rachunek
bankowy (...) O.
(...) O.w
wysokości
14.000,00 euro,
18 sierpnia 2015
r. przelała na
rachunek

bankowy (...)
O.(...)O.w
wysokości

II. 17.500,00
euro, 11, 12, 13
sierpnia 2015 r.
w oddziale (...)
w J. oraz w
K. wypłaciła z
rachunku środki
w wysokości
2.000 euro,
10.000 euro,
10.000 euro,
oraz na terenie
Wielkiej Brytanii
i Polski łącznie
73 wypłat
internetowych i
płatności
bezgotówkowych,
realizowanych
przy użyciu karty
płatniczej oraz
bankowych
przelewów
internetowych
na łączną kwotę
157.122,02 euro,
a nadto ze
środków
uzyskanych z
(...) 12
października
2015 r. w I
Oddziale (...)
w K. dokonała
przelewu 50
funtów na swój
rachunek
prowadzony w
PLN, a następnie
wypłaciła 274,84
zł, 14
października
2015 r. w I
Oddziale (...)
w K. dokonała
przelewu 2.000

funtów na swój rachunek prowadzony w PLN, a następnie wypłaciła 8.316 zł, tj. podejmując czynności, które mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia ww. pieniędzy, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku, tj. przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., w zw. z art. 12 §1 k.k w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 §1 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. i art. 65 §1 k.k. skazuje ją na **karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca (...) w D. jako osobie uprawnionej środki pieniężne w postaci kwoty 38.644,09 EUR (trzydzieści osiem tysięcy

sześćset
czterdzieści
cztery 9/100
euro), zapisanej
pod poz. 43 w ks.
900000000318;

IV. uznał
oskarżoną E. J.
(1), w miejsce
czynu opisanego
w pkt. II. części
wstępnej wyroku
za winną
popelnienia
tego, że w
okresie od 25
sierpnia 2015r
do 10 września
2015 r we W. i
G. oraz w innych
miejscach na
terenie Polski i
Wielkiej
Brytanii, w
wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
działając w
krótkich
odstępach czasu,
czyniąc sobie z
tego procederu
stałe źródło
dochodu,
wspólnie w
porozumieniu z
E. J. (2) i
S. B. (1), pod
kierownictwem
nieustalonego
mężczyzny, co
do którego
wydano
postanowienie o
umorzeniu
śledztwa z dnia
10 października
2018 r, podjęła
czynności

mające
udaremnić lub
znacznie
utrudnić
stwierdzenie
przestępnego
pochodzenia
środków
płatniczych w
łącznej kwocie
442 342,85 euro
pochodzącej z
korzyści
związanych z
popelnieniem
czynu
zabronionego, tj.
oszustwa
komputerowego
dokonanego
metodą
phishingu na
szkodę (...),
wypełniającego
znamiona
przestępstwa z
art. 286 §1 k.k.
stwierdzonego
postanowieniem
o umorzeniu
śledztwa z dnia
25 kwietnia
2018r
uniemożliwiając
ich wykrycie,
zajęcie i
orzeczenie
przepadku, w
ten sposób, że po
przyjęciu w dniu
1 września 2015r
na rachunek
bankowy
należący do E.
J. (2) o nr
(...), założony
w (...) Oddział
w S., pieniędzy
w kwocie 442
342,85 euro,

będących
własnością
spółki (...), po
założeniu
wspólnie z E. J.
(2) 3 września
2015r w (...)/W.,
rachunku
bankowego
prowadzonego w
funtach
brytyjskich o
nr (...),
dokonała sama
oraz wspólnie i
w porozumieniu,
ich ukrycia,
transferu,
poprzez łącznie
47 wypłat
bankomatowych
i płatności
bezgotówkowych,
realizowanych
przy użyciu karty
(...) oraz
bankowych
przelewów
internetowych z
konta o nr
(...), na które
wpłynęła
pochodząca z
korzyści
związanych z
popelnieniem
czynu
zabronionego
kwota w
wysokości 442
342,85 euro,
wykonanych na
terenie Wielkiej
Brytanii i Polski,
m.in. 4 wypłat
z bankomatu,
każda o wartości
400 funtów,
transakcji
bezgotówkowej

w kwocie
47.875,01 zł, 5
przelewów na
rachunek E. J.
(2) o wartości
1.000 zł każdy,
transakcji
bezgotówkowych
w sklepach
łącznie wartości
13.859,74 zł,
wypłat gotówki
w bankomatach
9.500 zł,
transakcji
bezgotówkowej
na rzecz Hotelu
(...) w wysokości
179 zł, transakcji
bezgotówkowej
na rzecz (...) Hotel
w
wysokości 99
euro, 4
transakcji
bezgotówkowych
na rzecz (...) w
wysokościach
1.013,65 zł, 1.159
zł, 2.598 zł,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz (...) Ltd.
(...) w wysokości
8.000 funtów,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz E.
J. (2) na
jej rachunek w
(...) w wysokości
850.450 zł, a
następnie
rozdysponowanie
ww. kwoty
poprzez 8
przelewów na
rzecz różnych
podmiotów w
Wielkiej

Brytanii,
Chinach i Polsce,
wyłaty gotówki
w bankomacie
(...) w
wysokościach
2.000 zł, 1.000
zł, 2.000 zł,
wyłaty gotówki
(...) w wysokości
2.260,16 zł,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz S. B.
(1) w wysokości
265.350 zł, 3
przelewów
obciążeniowych
na rzecz: 0
(...) – 20.000
funtów, (...) –
50.000 euro,
(...) LTD (...) –
50.000 USD,
tj. podejmując
czynności, które
mogły
udaremnić lub
znacznie
utrudnić
stwierdzenie
przestępnego
pochodzenia lub
miejsca
umieszczenia
ww. pieniędzy,
ich wykrycie,
zajęcie albo
orzeczenie
przepadku, tj.
przestępstwa z
art. 299 §1 i 5 k.k.
w zw. z art. 12
§1 k.k., w zw. z
art. 65 §1 k.k. i za
to na podstawie
art. 299 §5 k.k.
w zw. z art. 64
§2 k.k. i art. 65
§1 k.k. skazuje

ją na **karę
2 (dwóch) lat
pozbawienia
wolności;**

V. na podstawie
art. 85 §1 k.k.
oraz art. 86
§1 k.k. łączy
wymierzone
oskarżonej E. J.
(1) jednostkowe
kary
pozbawienia
wolności i
wymierza jej
**łącznie karę
2 (dwóch) lat
i 8 (ośmiu)
miesięcy
pozbawienia
wolności;**

VI. na podstawie
art. 63 §1
k.k. na poczet
orzeczonej E. J.
(1) łącznej kary
pozbawienia
wolności zalicza
oskarżonej okres
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w
sprawie 15
października
2015 r. oraz
od 26 listopada
2015 r. godz.
13:40 do 16 maja
2016 r. godz.
13:40;

VII. uznał
oskarżonego **S.
B. (1)**, w miejsce
czynu opisanego
w pkt. III. części
wstępnej wyroku
za winnego tego,

że w okresie od 25 sierpnia 2015r do 10 września 2015 r we W. i G. oraz w innych miejscach na terenie Polski i Wielkiej Brytanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w których odstępach czasu, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, wspólnie w porozumieniu z E. J. (2) i E. J. (1), pod kierownictwem nieustalonego mężczyzny, co do którego wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 10 października 2018 r, podjął czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych w łącznej kwocie 442 342,85 euro pochodzącej z korzyści związanych z popełnieniem

czynu
zabronionego, tj.
oszustwa
komputerowego
dokonanego
metodą
phishingu na
szkodę (...),
wypełniającego
znamiona
przestępstwa z
art. 286 §1 k.k.
stwierdzonego
postanowieniem
o umorzeniu
śledztwa z dnia
25 kwietnia
2018r
uniemożliwiając
ich wykrycie,
zajęcie i
orzeczenie
przepadku, w
ten sposób, że po
przyjęciu w dniu
1 września 2015r
na rachunek
bankowy
należący do E.
J. (2) o nr
(...), założony
w (...) Oddział
w S., pieniędzy
w kwocie 442
342,85 euro,
będących
własnością
spółki (...), po
założeniu 3
września 2015r,
w (...)/W.,
rachunku
bankowego
prowadzonego w
funtach
brytyjskich o
nr (...), dokonał
wspólnie i w
porozumieniu,
ich ukrycia,

transferu,
poprzez łącznie
47 wypłat
bankomatowych
i płatności
bezgotówkowych,
realizowanych
przy użyciu karty
(...) oraz
bankowych
przelewów
internetowych z
konta o nr
(...), na które
wpłynęła
pochodząca z
korzyści
związanych z
popęlnieniem
czynu
zabronionego
kwota w
wysokości 442
342,85 euro,
wykonanych na
terenie Wielkiej
Brytanii i Polski,
m.in. 4 wypłat
z bankomatu,
każda o wartości
400 funtów,
transakcji
bezgotówkowej
w kwocie
47.875,01 zł, 5
przelewów na
rachunek E. J.
(2) o wartości
1.000 zł każdy,
transakcji
bezgotówkowych
w sklepach
łącnej wartości
13.859,74 zł,
wypłat gotówki
w bankomatach
9.500 zł,
transakcji
bezgotówkowej
na rzecz Hotelu

(...) w wysokości
179 zł, transakcji
bezgotówkowej
na rzecz (...)
Hotel w
wysokości 99
euro, 4
transakcji
bezgotówkowych
na rzecz (...)
w wysokościach
1.013,65 zł, 1.159
zł, 2.598 zł,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz (...)
w wysokości
8.000 funtów,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz E.
J. (2) na
jej rachunek w
(...) w wysokości
850.450 zł, a
następnie
rozdysponowanie
ww. kwoty
poprzez 8
przelewów na
rzecz różnych
podmiotów w
Wielkiej
Brytanii,
Chinach i Polsce,
wyłaty gotówki
w bankomacie
(...) w
wysokościach
2.000 zł, 1.000
zł, 2.000 zł,
wyłaty gotówki
(...) w wysokości
2.260,16 zł,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz S. B.
(1) w wysokości
265.350 zł, 3
przelewów

obciążeniowych
na rzecz: o
(...) – 20.000
funtów, (...) –
50.000 euro,
(...)LTD (...) –
50.000 USD,
tj. podejmując
czynności, które
mogły
udaremnić lub
znacznie
utrudnić
stwierdzenie
przestępnego
pochodzenia lub
miejsca
umieszczenia
ww. pieniędzy,
ich wykrycie,
zajęcie albo
orzeczenie
przepadku, przy
czym
dopuszczając się
wyżej opisanego
czynu osiągnął
znaczną korzyść
majątkową w
kwocie 265
350,00 zł, która
została przelana
w dniu 7
września 2015r
na jego prywatne
konto bankowe
o nr (...), tj.
przestępstwa z
art. 299 §1, 5 i 6
k.k. w zw. z art.
12 §1 k.k., w zw. z
art. 65 §1 k.k. i za
to na podstawie
art. 299 §5 k.k.
w zw. z art. 64
§2 k.k. i art. 65
§1 k.k. skazuje
go na **karę**
2 (dwóch) lat

**pozbawienia
wolności;**

VIII. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej S. B. (1) kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 4 grudnia 2015 r. godz. 16:35 do 24 kwietnia 2016 r. godz. 14:05;

IX. uznał oskarżoną **E. J. (2)**, w miejsce czynu opisanego w pkt. IV. części wstępnej wyroku za winną popełnienia tego, że w okresie od 25 sierpnia 2015r do 10 września 2015 r we W. i G. oraz w innych miejscach na terenie Polski i Wielkiej Brytanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w których odstępach czasu, wspólnie w porozumieniu z E. J. (1) i S. B. (1), pod

kierownictwem
nieustalonego
mężczyzny, co
do którego
wydano
postanowienie o
umorzeniu
śledztwa z dnia
10 października
2018 r, podjęła
czynności
mające
udaremnić lub
znacznie
utrudnić
stwierdzenie
przestępnego
pochodzenia
środków
płatniczych w
łącznej kwocie
442 342,85 euro
pochodzącej z
korzyści
związanych z
popelnieniem
czynu
zabronionego, tj.
oszustwa
komputerowego
dokonanego
metodą
phishingu na
szkodę (...),
wypełniającego
znamiona
przestępstwa z
art. 286 §1 k.k.
stwierdzonego
postanowieniem
o umorzeniu
śledztwa z dnia
25 kwietnia
2018r.
uniemożliwiając
ich wykrycie,
zajęcie i
orzeczenie
przepadku, w
ten sposób, że

po przyjęciu
w dniu 1
września 2015r.
na własny
rachunek
bankowy o nr
(...), założony
w (...) Oddział
w S., pieniędzy
w kwocie 442
342,85 euro,
będących
własnością
spółki (...), po
założeniu
wspólnie z E. J.
(1) 3 września
2015r w (...)/W.,
rachunku
bankowego
prowadzonego w
funtach
brytyjskich o
nr (...),
dokonała sama
oraz wspólnie i
w porozumieniu,
ich ukrycia,
transferu,
poprzez łącznie
47 wypłat
bankomatowych
i płatności
bezgotówkowych,
realizowanych
przy użyciu karty
(...) oraz
bankowych
przelewów
internetowych z
konta o nr
(...), na które
wpłynęła
pochodząca z
korzyści
związanych z
popelnieniem
czynu
zabronionego
kwota w

wysokości 442
342,85 euro,
wykonanych na
terenie Wielkiej
Brytanii i Polski,
m.in. 4 wypłat
z bankomatu,
każda o wartości
400 funtów,
transakcji
bezgotówkowej
w kwocie
47.875,01 zł, 5
przelewów na
władny
rachunek o
wartości 1.000 zł
każdy, transakcji
bezgotówkowych
w sklepach
łączniej wartości
13.859,74 zł,
wypłat gotówki
w bankomatach
9.500 zł,
transakcji
bezgotówkowej
na rzecz Hotelu
(...) w wysokości
179 zł, transakcji
bezgotówkowej
na rzecz (...)
Hotel w
wysokości 99
euro, 4
transakcji
bezgotówkowych
na rzecz (...)
w wysokościach
1.013,65 zł, 1.159
zł, 2.598 zł,
przelewu
obciążeniowego
na rzecz (...)
w wysokości
8.000 funtów,
przelewu
obciążeniowego
na jej rachunek
w (...)

w wysokości 850.450 zł, a następnie rozdysponowanie ww. kwoty poprzez 8 przelewów na rzecz różnych podmiotów w Wielkiej Brytanii, Chinach i Polsce, wypłaty gotówki w bankomacie (...) w wysokościach 2.000 zł, 1.000 zł, 2.000 zł, wypłaty gotówki (...) w wysokości 2.260,16 zł, przelewu obciążeniowego na rzecz S. B. (1) w wysokości 265.350 zł, 3 przelewów obciążeniowych na rzecz: (...) – 20.000 funtów, (...) – 50.000 euro, (...) LTD (...) – 50.000 USD, tj. podejmując czynności, które mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia ww. pieniędzy, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, tj.

przestępstwa z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. w brzmieniu do 23 czerwca 2020 r. i za to na podstawie art. 299 §5 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. skazuje ją na **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

X. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca (...) w H. jako osobie uprawnionej środki pieniężne w postaci kwot:

- 211.201,53 zł (dwieście jedenaście tysięcy dwieście jeden 53/100 złotych), zapisanej pod poz. 856 w ks. 900000000302;
- 675,32 EUR (sześćset siedemdziesiąt pięć 32/100 euro), zapisanej pod poz. 40 w ks. 900000000318;
- 162,09 zł (sto

sześćdziesiąt
dwa 9/100
złotych),
zapisanej
pod poz.
884 w ks.
900000000302;

- 1.524,50 zł
(jeden
tysiąc
pięćset
dwadzieścia
cztery
50/100
złotych),
zapisanej
pod poz.
885 w ks.
900000000302;

- 3.292,18 zł
(trzy tysiące
dwieście
dziewięćdziesiąt
dwa 18/100
złotych),
zapisanej
pod poz.
886 w ks.
900000000302;

XI. zasądza od
Skarbu Państwa
na rzecz
adwokata M. S.
kwotę
1.476 zł, w tym
276 zł VAT
tytułem kosztów
udzielonej
oskarżonej E.
J. (3) w
postępowaniu
sądowym
obrony z urzędu;

XII. na
podstawie art.
627 k.p.k.
zasądza od

oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części, w ten sposób, że:

- od E. J. (1) kwotę 3.000 zł, w tym opłata 400 zł, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalniając ją od obowiązku ponoszenia kosztów ponad 3.000 zł,
- od S. B. (1) kwotę 2.300 zł, w tym opłata 300 zł, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalniając ją od obowiązku ponoszenia kosztów ponad 2.300 zł,
- od E. J. (2) kwotę 2.180 zł, w tym opłata 180 zł, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalniając ją od obowiązku ponoszenia

kosztów ponad 2.180 zł.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącnego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca adwokat M. O. i adwokat A. O. oraz adwokat R. G.	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do E. J. (1)		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	Obrońcy oskarżonej E. J. (1) wnieśli: zmiana kwalifikacji czynów określonych w pkt I i III wyroku poprzez wieliminowanie z kwalifikacji prawnej tychże czynów art. 65 § 1 k.k. oraz zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 299 § 8 k.k. i wymierzenie kary w dolnej ustawowo przewidzianej granicy oraz zmianę pkt XI wyroku poprzez zwolnienie oskarżonej na podstawie art. 624 k.p.k. z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w całości. Obrońca oskarżonego S. B. (1) wniósł o: uniewinnienie oskarżonego; albo zmianę kwalifikacji prawnej czynu na występki, wymierzenie oskarżonemu	

			odpowiednio łagodniejszej kary co do jej rodzaju oraz wymiaru.		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
	Obrońcy oskarżonej E. J. (1) zaskarżyli wyrok w części tj. co do pkt I,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	

**III, IV, XI,
zarzucając:**

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów z pominięciem wymogu jej wszechstronności, w sposób dowolny i z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego postaci:

- pominięcia spójnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej w zakresie przyznania się i intencji jej współpracy z mężczyzną o imieniu (...), faktu pozostawania w związku z tym mężczyzną, urodzenia w roku 2014 dziecka,

oddanego
następnie do
adopcji, które
to okoliczności
mają
bezpośredni
wpływ na stronę
podmiotową –
motywacyjną
działań
oskarżonej,
zwłaszcza w
zakresie braku
możliwości
przyjęcia
względem niej
kwalifikacji z art.
65 § 1 k.k., a
także pominięcie
w ocenie jej
postawy
wyjaśnień
zmierających
do ujawnienia
informacji i
okoliczności
popelnienia
przestępstwa w
zakresie
opisania
wyglądu
partnera o
imieniu Tony,
wskazania go
na zdjęciach,
przekazania
danych
kontaktowych,
opisu miejsca
poznania,
miejscowości
spotkań i
procederu
prowadzonej
przez niego
działalności oraz
roli innych osób;

- pominięcie
spójnych i

wiarygodnych zeznań świadków (W. B. (1), S. W. (1)) w zakresie braku ustalenia w sprawie faktu otrzymywania przez oskarżoną jakichkolwiek korzyści majątkowych z tytułu podejmowania się udostępniania i transferu środków finansowych na polecenie mężczyzny o imieniu Tony, a także faktu utrzymywania się oskarżonej ze stałego legalnego źródła utrzymania w postaci świadczenia usług fryzjerskich;

- błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego S. B. (1), z których to w sposób wymagany przepisami ustawy karnej, nie wynika pewnośc błędnie poczynionego przez Sąd Okręgowy ustalenia, że oskarżona uzyskiwała jakiegokolwiek

korzyści materialne z tytułu udostępniania konta, transferu środków bądź pośredniczenia pozyskiwaniu osób chętnych do przyłączenia się do procederu.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżona E. J. (1) dopuściła się zarzucanego jej czynu, czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu, tj. w warunkach art. 65 § 1 k.k., podczas gdy:

- w sprawie nie zostało udowodnione, że oskarżona w ogóle uzyskała jakkolwiek dochód z tytułu udostępniania i transferu środków finansowych, o których mowa w przypisanych jej wyrokiem Sądu I instancji

czynach, a tym bardziej nie zostało wykazane, że czyniła to w sposób trwały, ciągły, wielokrotny, z pewną regularnością;

- okres przestępczego działania oskarżonych (w okresie 70 dni) nie pozwala na przyjęcie kwalifikacji w zakresie uczynienia sobie przez oskarżoną stałego źródła utrzymania;

- oskarżona nie miała zamiaru uzyskiwać dochodu z tytułu udostępniania i transferu środków, ponieważ w okresie objętym zarzutami oskarżona utrzymywała się z wykonywanej przez siebie pracy fryzjerki co potwierdzają wyjaśnienia oskarżonej i spójne zeznania świadków W. B. (1) (złożone na rozprawie w dniu 17.11.2021 r.) oraz S. W. (1) (złożone

na rozprawie w
dniu 1.03.2021
r.);

- intencją
oskarżonej nie
było – wbrew
ustaleniom
prokuratury
powielony
następnie w
uzasadnieniu
Sądu I instancji
– uzyskiwanie
z opisanego
czynami
procederu
korzyści
majątkowych,
ani tym bardziej
chęć
uzyskiwania
stałego źródła
dochodu, a
pomoc i
wykonywanie
poleceń
mężczyzny o
imieniu Tony, z
którym
oskarżona
pozostawała w
związku, z
którego w roku
(...)urodziło się
dziecko,, oddane
przez oskarżoną
następnie do
adopcji.

3) obrazę
przepisu prawa
materialnego, a
to art. 299 § 8 zd.
2 poprzez jego
niezastosowanie
i
nieuwzględnienie
w sprawie
ważkiej

okoliczności, że E. J. (1) poprzez wyjaśnienia w zakresie opisu procederu oraz opisu osoby głównego sprawcy czyniła starania zmierzające do ujawnienia informacji i okoliczności popełnienia przestępstwa co skutkowało niezastosowaniem przez Sąd I instancji instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy oskarżona zasadniczo przyznała się do zarzucanych jej czynów i w tym zakresie złożyła przed Sądem spójne obszerne wyjaśnienia, wielokrotnie wyrażała skruchę za zaistniałą sytuację oraz już na wstępnym etapie postępowania przygotowawczego dokładnie opisała wygląd partnera, miejsce, w którym się poznali, miejscowość, w której się

spotykali w
interesach z
innymi osobami,
sposób i rodzaj
prowadzonej
przez niego
działalności, a
także rolę
pozostałych
osób w
procederze
transferu
środków.

**Obrońca
oskarżonego
S. B. (1)
zaskarżył
wyrok co do
punktów VI,
VII, XI,
zarzucając:**

1) błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczeni
poprzez uznanie,
że dowody
przeprowadzone
w sprawie w
postaci: zeznań
świadków W. B.,
S. W., wyjaśnień
oskarżonych,
dokumentów
postaci: historii
rachunków
bankowych,
informacji z
banków, historii
transakcji
bankowych
pozwalają na
przyjęcie winy
i sprawstwa
oskarżonego co
do czynu z art.

299 § 1, § 5, § 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a nie innego występku, albo też uniewinnienia oskarżonego, a także pozwalają na przyjęcie, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu.

2) obrazę przepisów postępowania w postaci:

a) art. 350a k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę świadka J. R., który wprawdzie przebywa za granicą, ale którego zeznania były doniosłe, gdyż dotyczyły podstaw do przyjęcia, że przestępstwo bazowe polegało na oszustwie komputerowym dokonany metodą phishingu na szkodę (...), wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.,

	co miało wpływ na treść wyroku; b) art. 624 k.p.k. poprzez zaniechanie zwolnienia oskarżonego od ponoszenia w całości kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, pomimo tego, że istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów oskarżonego S. B., co miało wpływ na treść wyroku. 3) rażąco niewspółmierność kary 2 lat pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Żaden z zarzutów czynionych w skardze				

apelacyjnej
przez obrońców
oskarżonej nie
okazał się
zasadny.

Na wstępie
należy
przypomnieć, że
postawienie
zarzutów obrazy
prawa
procesowego i
jej wpływu na
treść orzeczenia
wymaga
wykazania nie
tylko, że do
takiej obrazy
doszło, ale także
jej wpływu na
treść
zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

Pierwszym
przepisem, który
został według
skarżących
naruszony jest
norma art. 7
k.p.k. Aby zarzut
naruszenia
regulacji
swobodnej
oceny dowodów
był skuteczny
na stawiającym
tenże cięży
powinność
wykazania wad
w ocenie
konkretnych
dowodów
dokonanej przez
sąd orzekający,
prowadzących
do wniosku,
iż ocena ta
przekracza

granice swobodnej (wyrok SN z 20.04.2004 r. – V KK 332/03, Prok. i Pr.-wkl. (...)–8, poz. 6; wyrok SA w Poznaniu z 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX nr 1264421; wyrok SA w Warszawie z 12.10.2012 r., II AKa 272/12, LEX nr 1238289).

O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów) (postanowienie SN z 25.02.2014 r., IV KK 31/14, LEX nr 1441277).

Apelujący stawiają także

zarzut
naruszenia przez
Sąd I instancji
obowiązków
wynikających z
art. 410 k.p.k.
Obraza przepisu
art. 410 k.p.k.
następuje wtedy,
gdy Sąd I
instancji
pominie w toku
procesu istotne z
punktu widzenia
treści
rozstrzygnięcia
dowody i nie
ujawni ich na
rozprawie lub
też, mimo że
wprowadzi je do
procesu
zignoruje ich
znaczenie w toku
wyrokowania.
Naruszenie
komentowanego
przepisu stanowi
zarówno brak
ujawnienia
określonego
dowodu, a w
konsekwencji
jego pominięcie,
jak i oparcie
się przez sąd
na dowodach
formalnie
nieujawnionych
i niezaliczonych
w poczet
materiału
dowodowego
(podobnie wyrok
SA w Krakowie
z 17.01.2013 r.,
II AKa 256/12,
KZS 2013/4,
poz. 61). Istotą
przepisu art. 410

jest to, że sąd, ferując wyrok, nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całości ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (wyrok SN z 15.12.2011 r., II KK 183/11, LEX nr 1108458). [K. E. [w:] Kodeks postępowania karnego. T. K. aktualizowany, D. Świecki (red.), LEX/el. 2020, art. 410.]. I znów konieczne jest stwierdzenie, że stawiający taki zarzut winni to w sposób przekonujący uzasadnić.

Podobnie zresztą jak wymaga wykazania w środку odwoławczym nie tylko

wymienienie,
jako
naruszonego w
toku
procedowania
przez Sąd meriti,
normy art. 424
§ 1 pkt 1
k.p.k., ale także
wyjaśnienie
podstaw takiej
tezy, a co więcej
uargumentowanie
o wpływie tego
naruszenia na
treść orzeczenia.
Przez pryzmat
tej normy i
twierdzenia o
jej obrazie w
stopniu, który
wpłynął na
wynik
postępowania
konieczne jest
zwrócenie
uwagi, że
postawiony
przez
apelujących
zarzut
naruszenia tej
normy nie mógł
zostać uznany
za skuteczny. W
żadnym razie
błędy formalne
związane ze
sporządzeniem
uzasadnienia nie
mogą mieć
wpływu na treść
wyroku
podlegającego
zaskarżeniu,
gdyż
uzasadnienie
jest
następstwem
wydanego

orzeczenia i dopuszczenie się uchybień w sporządzeniu dokumentu będącego następczym działaniem w odniesieniu do wydanego już wcześniej orzeczenia nie mogło wpłynąć na treść rozstrzygnięć, które je poprzedzało. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 kwietnia 2013 roku, II AKA 95/13, LEX nr 1312112). Powiązanie tej reguły z treścią przepisu art. 455a k.p.k. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że wskazywanie na błąd treści uzasadnienia nie mogło być skuteczne i prowadzić do uwzględnienia postulatów skarżących o zmianę wyroku. Jest tak tym bardziej, że mimo twierdzeń o naruszeniu wymogów sporządzenia uzasadnienia i wpływu tego

naruszenia na treść orzeczenia skarżący w nie tylko w samym zarzucie, ale także w jego motywacyjnej części takich okoliczności nie wyjawili.

Choć apelujący stawiają zarzuty naruszeń procedury przez wyrokujący Sąd to jednak ich treść i uzasadnienie sprowadzają się to akcentowania części wyjaśnień oskarżonej i nadawania jej rangi zasadniczej dla czynionych ustaleń. A zatem jest to odmienne od ocen Sądu meriti budowanie stanu faktycznego w sprawie na jednym dowodzie, nie zaś na ich całokształcie, jak uczynił to Sąd I instancji.

Z treści zarzutu 1. tiret pierwsze wynika, że apelujący nie kwestionują ustaleń poczynionych przez Sąd I

instancji o
sprawstwie i
winie
oskarżonej. Co
więcej wprost
stwierdzą, że
wyjaśnienia
oskarżonej
zawierają jej
przyznanie się
oraz wskazanie
intencji
współpracy z
mężczyzną o
imieniu Tony.
Jeśli przy tym
uwzględni się
fakt, że Sąd
odtworząc stan
faktyczny w tej
sprawie wprost
stwierdza, że
działała w
porozumieniu z
kierującym
procederem
nieustalonym
mężczyzną to
jasnym jest,
że miał na
względnienie także
tę okoliczność.
Takie
przekonanie
ugruntowuje się
także jeśli
uwzględnić treść
motywacyjnej
części orzeczenia
o karze
wymierzonej
oskarżonej.
Wszak tenże Sąd
stwierdza, że
„Oskarżona nie
była głównym
ośrodkiem
dowodzenia w
przedmiotowym
procederze, a

jedynie
pośredniczyła w
praniu brudnych
pieniędzy(...)"
(sekcja 4.
formularza
uzasadnienia).

W tym zarzucie
podnosi się także
nieprawidłowe
przyjęcie
względem
oskarżonej
działania w
warunkach art.
65 § 1 k.k. Wobec
jednak tego, że
ta część zarzutu
powiązana jest
z podnoszonym
zarzutem
błędem ustaleń
faktycznych
(zarzut 2.)
kwestia ta
zostanie
omówiona
łącznie w dalszej
części
uzasadnienia.

W zarzucie 1.
tj. drugie
skarżący
odwołują się do
zeznań W. B.
(1) i S. W.
(1) i podnoszą
pominięcie ich
zeznań. Tak
sformułowany
zarzut jest
oczywiście
chybiony. Wszak
z treści
uzasadnienia
Sądu
Okręgowego
wynika w sposób

jednoznaczny, że ten swe ustalenia o odpowiedzialności oskarżonej oparł m.in. na zeznaniach tych świadków (zob. sekcja 1.1, 1.1.2. i 1.1.3. formularza uzasadnienia Sądu Okręgowego). Sąd ten, czyniąc ustalenia w tej sprawie m.in. co do udziału oskarżonej, wprost odwołuje się do zeznań tychże świadków. Przy czym jest charakterystyczne w treści apelacji, że skarżący nawiązują tylko do części wypowiedzi W. B. (1), a to tych złożonych w toku rozprawy (protokół rozprawy z 17 listopada 2020 roku k. 22948 – 2951, t. XV). Jest jednak wymownym przez pryzmat tego zarzutu, że skarżący pomijają wypowiedzi świadka, na których Sąd ten oparł swej ustalenia. Po pierwsze, W. B. (1) był

przesłuchiwany nie tylko w toku rozprawy, lecz także złożył zeznania w czasie śledztwa i w jego toku podał, że „E. powiedziała mi, że jak ktoś otworzy konto to na to konto idą pieniądze z krajów trzeciego świata i ona ma wówczas z tego 20 procent. Pomyślałem, że fajnie zarabia dziewczyna.”(k. 1716, t. IX). Po drugie, świadek tę okoliczność potwierdził w toku rozprawy, do której nawiązuje skarżący. Wszak zeznał, że „Ja odnośnie tych procentów wiedziałem od E.. Nie przypominam sobie okoliczności tej rozmowy, E. mówiła mi o tym, jak napisane w zeznaniach o tych 20%.”(k. 2950, t. XV). Tym samym wypowiedzi te w stopniu oczywistym poważają twierdzenia zarzutu

apelacyjnego
oraz
motywacyjnej
jego części. Sąd
dysponował
jednoznacznymi,
stanowczymi i
konsekwentnymi
zeznaniem tego
świadka, co
upoważniało do
oparcia ustaleń
na treści
wypowiedzi W.
B. (1), a
wywody apelacji
świadczą o
pominięciu
istotnych
fragmentów
wypowiedzi
świadka i
opierania się
na części tych
wypowiedzi w
przeciwieństwie
do postąpienia
Sądu
Okręgowego.

Podobnie należy
ocenić
odwoływanie się
przez skarżących
do zeznań S.
W. (1). Wszak
świadek ten była
przesłuchiwana
nie tylko na
rozprawie, do
czego nawiązują
w apelacji
skarżący, ale
złożyła także
zeznania w toku
śledztwa i
wartości tych
zeznań,
zwłaszcza w
powiązaniu z

wyjaśnieniami samej oskarżonej nie sposób przecenić. I tak zeznała ona, że „S. wielokrotnie opowiadał mi, że on to ma kasę, bo przychodzi przelew i on z tego ma 10 procent.”(k. 1771, t. IX). W toku zaś rozprawy i złożonych zeznań podała, że „Jeżeli wcześniej mówiłam o procentach to tak musiało być.” (k. 2986, t. XVI). W stopniu oczywistym korespondują one z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która wszak jednoznacznie wskazała, że to Tony, m.in. i jej, powiedział, że za każde udostępnienie konta miało być 15% do 20% sumy, która wpływała na to konto (k. 856, t. V). Jeśli więc połączy się te wypowiedzi oskarżonej z wyjaśnieniami S. B. (1), na których opiera

się apelacja, to jasnym się staje, że ustalenie Sądu ma wsparcie w prawidłowo przeprowadzonych i zinterpretowanych dowodach, a zastrzeżenia apelujących nie mogą być uznane za skuteczne, także w tym fragmencie. Podobnie zresztą jak zarzut 1. tiret trzecie w żadnym razie nie jest możliwe ustalenie, że Sąd dokonał błędnej oceny wyjaśnień S. B. (1). Jego wyjaśnienia nie mogą być odczytywane w oderwaniu od pozostałych dowodów, jak zdaje się widzieć to apelacja. To właśnie całościowy dowodów (zeznań W. B. (1), S. W. (1), wyjaśnienia (w części) E. J. (2), S. B. (1) i samej oskarżonej) pozwolił na czynienie ustaleń w tej sprawie. Ich wzajemnie powiązania i

wynikające z nich dane doprowadziły Sąd I instancji do odtworzenia przebiegu zdarzeń i roli, którą odegrała w nich oskarżona.

Zarzut 1. okazał się nietrafnym.

Równie nieskuteczny okazał się zarzut 2. Można by podsumować go w następujący sposób. Jeśli nie popełnił wymienionych w apelacji błędów proceduralnych w ocenie dowodów Sąd I instancji to także jego ustalenia poczynione na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i ocenionych dowodów winny być traktowane, jako odpowiadające realiom faktycznym tej sprawy.

Z apelacji wynika, że oskarżona była osobą niemającą, utrzymującą się z pracy w charakterze fryzjerki. Jeśli

jednak uwzględni się przypisany jej czas działania od 5 sierpnia 2015 roku do 14 października 2015 roku oraz przeprowadzane przy jej udziale operacje finansowe na kontach bankowych to nie sposób uznać, że błędnie ustalił Sąd I instancji zamiar, z jakim działała oskarżona. Co więcej, ten wynikał z jej własnych wypowiedzi o poziomie procentowym zysku, jaki otrzymywała z przeprowadzanych operacji. Opis jej wydawania pieniędzy podczas ich pobytu we W. choćby przekazany przez E. J. (2) świadczy o nieprzystawaniu do tezy zarzutu 2. tiret trzecie. To, że oskarżona opowiadała, że środki ma z fryzjerstwa nie dowodzi, iż należy na tych wypowiedziach się oprzeć i uznać, że tak

w istocie było. Wynikające z przywołanych wyżej dowodów okoliczności upoważniały do ustalenia, że miała ona określone korzyści ze znalezienia konkretnych osób i udostępnienia przez nie ich kont dla operacji prania brudnych pieniędzy. Jej własne wyjaśnienia dowodzą tego w sposób niedwuznaczny czyniąc zarzut ten nietrafnym. Ich połączenie z zeznaniami innych osób oraz wyjaśnieniami S. B. (1) i E. J. (2) nakazują uznanie nie wykazania błędności ustaleń Sądu Okręgowego, o których mowa w nie tylko w zarzucie 2. tiret trzecie, ale także tiret pierwsze.

Odrębnego omówienia wymaga zarzut 2. tiret drugi.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy miał kwestię

działania oskarżonej i uczynienia sobie z procederu prania brudnych pieniędzy źródła stałego dochodu na uwadze. Przeprowadził analizę znamion ustawowych tej normy i wskazał, dlaczego odnosi się ona do oskarżonej oraz S. B. (1). Jeśli nawet błędnie ustalił jej wystąpienie wobec tego ostatniego oskarżonego to jego wywody dotyczące oskarżonej są w pełni trafne. Sąd ten podkreślił, że znaczenie ma czas działania oskarżonej, powtarzalność osiągnięcia bezprawnego dochodu, sposób zorganizowania procederu ukierunkowany na uzyskiwanie dochodu. To, że wypłacała środki z własnego konta i przekazywała je T. nie jest jeszcze dowodem na to, że nie miała z tych operacji stałego dochodu, jak zdaje się widzieć to apelacja. Jej

własne wyjaśnienia dowodzą czegoś wprost przeciwnego. Z każdej operacji (sześciu takich operacji) przez okres ponad 2 miesiące, które opisał Sąd Okręgowy otrzymywała ona od 15% do 20% już to samo świadczy o regularności dochodów, które wcale nie musiały być przekazywane na posiadane przez nie konto, a wypłacane w gotówce po jej pobraniu z kont, na które w wyniku przestępstw oszustwa wpływały. Takie działania wydają się zresztą najbardziej w tych warunkach oczywiste.

Wszak łatwo byłoby ustalić i powiązać ich wpływ na konto oskarżonej z operacjami innych osób zaangażowanych w ten przestępczy proceder i następnie je zatrzymać. W kontekście tu

rozważanym
zupełnie
niezrozumiale
jest
odwoływanie się
przez autorów
apelacji do faktu
urodzenia
dziecka osoby o
imieniu Tony i
oddania tegoż
dziecka do
adopcji. Dla
ustaleń faktów
w tej sprawie
okoliczność ta
nie ma żadnego
znaczenia. Po
drugie,
przywołane
przez skarżących
judykaty tylko
utwierdzają w
przekonaniu, że
oskarżona z
procederu, w
jakim
uczestniczyła
miała stały,
regularny
dochód i w
żadnym razie nie
obalają ustaleń
Sądu
Okręgowego w
tym zakresie.

Odrzucono
argument
apelacji, że
oskarżona
działała, bo
udzielała
pomocy osobie,
z którą była
związana i
wykonywała
tylko jego
polecenia.
Nawet jeśli tak

było, choć sprzeczne to jest w stopniu oczywistym z doświadczeniem życiowym, to taka motywacja oskarżonej w żadne sposób jej nie ekskulpuje. Jeśli jednak uwzględni się wypowiedzi, przywołane wyżej, osób w sprawie tej mających wiedzę relewantną dla czynionych ustaleń to z pełnym przekonaniem należy stwierdzić, że umniejszanie motywacji, z jaką działała oskarżona i wskazywanie na jej emocjonalne zaangażowanie, które sprawiło włączenie się w ten proceder jest z gruntu fałszywe. Za wysoce naiwne należy ocenić twierdzenie apelacji, że podejmowała ona działania w zaufaniu do swego partnera nie pytając o szczegóły operacji.

W żadnym razie nie można uznać

trafności
wywodów
apelacji
uzasadniających
zarzut 2. tiret
trzecie.

Odnosząc się do
zarzutu 3. trzeba
już na wstępie
stwierdzić jego
słabość
wynikającą
choćby z
nieprawidłowego
sformułowania.
Rzucającym się
w oczy jest, że
skarżący
odwołują się do
naruszenia art.
299 § 8 zd. 2
k.k. Treść jednak
tej normy nie
zawiera wielu
zdań, lecz składa
się z jednego
zdania o treści:
Nie podlega
karze za
przestępstwo
określone w §
1 lub 2,
kto dobrowolnie
ujawnił wobec
organu
powołanego do
ścigania
przestępstw
informacje
dotyczące osób
uczestniczących
w popełnieniu
przestępstwa
oraz
okoliczności jego
popełnienia,
jeżeli zapobiegło
to popełnieniu
innego

przestępstwa;
jeżeli sprawca
czynił starania
zmierzające do
ujawnienia tych
informacji i
okoliczności, sąd
stosuje
nadzwyczajne
złagodzenie
kary.

Apelujący
zarzucają
naruszenie tej
części przepisu,
która występuje
po średniku,
skoro wskazują,
że oskarżona
czyniła starania
zmierzające do
ujawnienia
informacji i
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, co
według nich
winno
skutkować
nadzwyczajnym
złagodzeniem
kary. Nie można
jednak
zapominać, że
ze względu na
cel regulacji tej
normy należy
przyjąć, że zwrot
„ujawnienie tych
informacji i
okoliczności”
odnosi się tylko
do takich
informacji,
dotyczących
osób
uczestniczących
w popełnieniu
przestępstwa

oraz
okoliczności jego
popelnienia,
które mogą mieć
znaczenie dla
zapobieżenia
popelnieniu
innego
przestępstwa.

(W. Wróbel,
S. Tarapata
[w:] Kodeks
karny. Część
szczególna. Tom
III. Komentarz
do art. 278-363
k.k., wyd. V,
red. A. Zoll,
Warszawa 2022,
art. 299 –
podkreślenie
SA).

Nie sposób
zgodzić się z
twierdzeniami
skarżących, że,
po pierwsze,
czyniła starania
zmierzające do
ujawnienia
informacji i
okoliczności
popelnienia
przestępstwa
prania brudnych
pieniędzy i po
drugie, że jej
wyjaśnienia w
zakresie
przekazanych
informacji i
okoliczności
tego
przestępstwa
zapobiegły
popelnieniu
innego
przestępstwa.
Wbrew

wywodom
apelacji nie
sposób uznać,
że E. J.
(1) wypełniła
wymogi
obligatoryjnego
złagodzenia kary
za przypisane
jej przestępstwo.
Wszak jedną
z zasadniczych
okoliczności jego
popelnienia było
współdziałanie
oskarżonej z
innym jeszcze
sprawcą, z
którym przez rok
zamieszkiwała i
który jest ojcem
jej dziecka.
Mimo takiej
zażyłości, ale
przede
wszystkim czasu
spędzonego
razem oskarżona
w sposób naiwny
próbuje
przekonać, że
nie pamięta
jego danych
osobowych poza
imieniem Tony.
Takie
twierdzenie
pozostaje w
oczywistej
sprzeczności z
doświadczeniem
życiowym i
nakazuje
odrzucenie go,
jako wysoce
niewiarygodnego.
Konsekwencją
takiego wniosku,
jest konieczność
uznania, że

postawa oskarżonej w toku śledztwa nie wypełniła przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia wykonania kary. Czynić starania, starać się to wszak dążyć do otrzymania lub do załatwienia czegoś, usiłować zrobić coś jak najlepiej (Słownik Języka Polskiego, Tom Trzeci R–Ż, pod redakcją prof. dr Mieczysława Szymczaka, PWN, Warszawa 1981, s.319). Jeśli zaś oskarżona przed organami ścigania dawkowała swą wiedzę o okolicznościach przestępczego działania, wskazywała na początku postępowania, że nie miała świadomości o nielegalnym, przestępczym pochodzeniu pieniędzy, aby następnie uzupełnić szczegóły swego postępowania, trudno mówić o tym, że usiłowała jak najlepiej przekazać

informacje i okoliczności przestępczego proceduru. Przy czym co znamienne ewoluowanie jej wyjaśnień następowało z uwagi na pojawiające się w toku śledztwa nowe dowody wskazujące na jej rolę i znaczenie w procederze, trudno zatem mówić o dobrowolności starań ujawnienia informacji i okoliczności przestępstwa. To działania organów ścigania i zgromadzone dowody (choćby wyjaśnienia E. J. (2) i częściowo S. B. (1), ale także zeznania W. B. (1) oraz S. W. (1)) niezależne od oskarżonej prowadziły do określonych ustaleń w tym także udziału i znaczenia w przestępstwie E. J. (1). Przesłanka dobrowolności jest spełniona wówczas, gdy sprawca decyduje się na ujawnienie

wymaganych w art. 299 § 8 informacji w wyniku swobodnej decyzji, wolnej od wpływu toczącego się przeciwko niemu postępowania (zob. dotyczące art. 243 k.k. z 1969 r.: wyrok SN z 22.04.1971 r., II KR 213/70, OSNKW 1971/9, poz. 129; wyrok SN z 8.11.1974 r., Rw 522/74, OSNKW 1975/2, poz. 31). Dobrowolność zostaje wyłączona, gdy sprawca działa na skutek groźby (choćby to była groźba pociągnięcia do odpowiedzialności karnej).(W. Wróbel, S. Tarapata [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. V, red. A. Zoll, Warszawa 2022, art. 299, teza 138).

W tych okolicznościach zrozumiałe jest, że Sąd Okręgowy nie przyjął, aby

wypełniły się
warunki
zobowiązujące
do
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
orzekanej wobec
oskarżonej.

Zarzut obrazy
prawa
materialnego
uznano za
chybiony.

Sąd Apelacyjny
mimo braku
zarzutu
błędno
ustalenia
faktycznego w
zakresie
zachowań
przypisanych
oskarżonej, jako
dwóch
odrębnych
przestępstw oraz
braku zarzutu
błędno
ustalenia strony
podmiotowej jej
zachowań i
akceptacji, że
opisane w pkt
I i II części
wstępnej wyroku
stanowiły dwa
odrębne
pozostające w
zbiegu realnym
przestępstwa
czyny, a w
konsekwencji
wymierzenie
dwóch
jednostkowych
kar oraz finalnie
kary łącznej
uznał za swój

obowiązek
naprawienie tej
niespójności
orzeczniczej
Sądu
Okręgowego,
który co
znamiennie
swego
stanowiska w
tym zakresie nie
uzasadnił.

Należy zwrócić
uwagę, na okresy
działań
przestępczych
oskarżonej.

Zarzucony jej
czyn pierwszy,
opisany w pkt I.
części wstępnej
wyroku, według
ustaleń Sądu
Okręgowego
przypisującego
to zachowanie w
pkt I. części
rozstrzygającej,
popelniony
został od 5
sierpnia 2015
roku do 14
października
2015 roku.

Przypisany jej
czyn drugi,
opisany w pkt
III. części
dyspozytywnej
popelniony
został od 25
sierpnia 2015
roku do 10
września 2015
roku.

Zestawienie
okresów
przestępczych
zachowań

oskarżonej wskazuje, że czas drugiego zachowania mieści się w przedziale czasowym pierwszego z nich. W tych warunkach nie sposób przyjąć, że oskarżona, która według trafnego ustalenia Sądu Okręgowego drugie zachowanie popełniła mając z góry podjęty zamiar, a przy tym poszczególne przestępcze postąpienia dzieliły krótkie odstępy czasowe, pierwszego zachowania nie objęła tym samym z góry powziętym zamiarem. Zdaniem Sądu Apelacyjnego jest wprost przeciwnie. Zgromadzony materiał dowody nie pozostawia wątpliwości, że **wszystkie zachowania** oskarżonej objęte były takim właśnie przestępczym zamiarem. Pozostając w

niemalże
rocznym
związku z osobą
na polecenie,
której działała
obejmowała
swym zamiarem
wszystkie
postąpienia
mające
prowadzić do
dokonania
operacji na
własnym koncie
bankowym oraz
ustalenia osób,
które mogły
założyć
odpowiednie
konta bankowe,
przekonanie ich
do
przyjmowania
na te konta
określonych
wpłat,
udostępnienie
tychże, aby
możliwe było
wyprowadzenie
następnie
pieniędzy z tych
rachunków
bankowych,
dokonywanie
operacji
bankowych
wyprowadzania
tychże środków
z tych kont,
w tym także
z jej rachunku
bankowego.
Celem głównym
jej zachowań
było
doprowadzenie
do wpłacenia
na rachunek
bankowy czy to

jej czy innych osób środków finansowych pochodzących z przestępstwa, **a następnie ich wypłacenie zarówno z własnych jak i innych rachunków bankowych.**

Tak właśnie postąpiła oskarżona i dzielenie jej zachowania na dwa odrębne czyny, choć mieszczą się one w jednym przedziale czasowym uznano za błędne, korygując to uchybienie i nadając jej zachowaniu opis jednego czynu popełnionego w warunkach art. 12 § 1 k.k.

Konsekwencją tego postąpienia było wymierzenie oskarżonej jednej kary i to w rozmiarze niższym niż uczynił to Sąd Okręgowy orzekając wobec niej karę łączną. Jeśli bowiem Sąd ten ustalił popełnienie dwóch

przestępstw to przyjęcie, iż było to jedno przestępstwo niewątpliwie winno w wymiarze kary znaleźć swój wyraz. Znacznie surowiej bowiem winien być potraktowany sprawca popełniający dwa przestępstwa niż ten, który dopuścił się tylko jednego.

Na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonej wpływ miała przede wszystkim okoliczność jej roli w tym procederze. To ona wszak wyszukiwała innych polskich obywateli na Wyspach Brytyjskich i namawiała ich do uczestnictwa w procederze prania pieniędzy. Jej wiodąca rola w tych kontaktach jawi się jako oczywista. Motywacyjny element jej zachowania, chęć osiągnięcia

korzyści majątkowej z proceduru przestępczego także uwzględniono, jako przemawiający przeciwko oskarżonej. Miano jednak na względzie, że w chwili czynu była ona osobą młodą, po drugie, po raz pierwszy weszła w kolizję z prawem, co poczytano na jej korzyść. Potraktowano także, jako okoliczność łagodzącą fakt, że finalnie do wielu istotnych okoliczności popełnianego przestępstwa przyznała się, choć początkowo starała się uniknąć odpowiedzialności, a co najmniej zminimalizować ją.			
Wniosek			
Obrońcy oskarżonej E. J. (1) wnieśli o:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

o zmianę kwalifikacji czynów określonych w pkt I i III wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tychże czynów art. 65 § 1 k.k. oraz zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 299 § 8 k.k. i wymierzenie kary w dolnej ustawowo przewidzianej granicy.

Obrońca oskarżonego S. B. (1) wniósł o:

uniewinnienie oskarżonego; albo o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na występki, wymierzenie oskarżonemu odpowiednio łagodniejszej kary co do jej rodzaju oraz wymiaru.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W żadnym razie apelacja nie przekonała, że dopuszczono się naruszeń proceduralnych i popełniono błędy ustalając stan faktyczny w tej sprawie.		
Lp.2		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Wobec tego, że wnioski apelujących o sporządzenie uzasadnienia dotyczą całości wyroku Sądu Apelacyjnego, konieczne jest przedstawienie powodów zmiany rozstrzygnięcia dotyczącego ustalenia odpowiedzialności oskarżonego S. B. (1) w tej części, która dotyczy oceny		

prawnej jego zachowania.

Sąd meriti uznał, że oskarżony z procederu, w którym uczestniczył uczynił sobie źródło stałego dochodu. Sąd ten wskazał, po pierwsze, że działanie oskarżonego trwało 12 dni. Wydaje się, że akurat w tym zakresie nastąpił błąd rachunkowy.

Wszak przypisano oskarżonemu działanie od 25 sierpnia 2015 roku do 10 września 2015 roku.

Zestawienie tych dat pokazuje, że działania oskarżonego trwały 17, a nie 12 dni. 7 dni sierpnia i 10 dni września. Po drugie, tenże Sąd przywołał na poparcie swej oceny prawnej orzeczenia najwyższej instancji sądowej i odwołując się do nich stwierdził, że wpływ na ustalenie działania w

warunkach art. 65 § 1 k.k. ma sposób działania sprawcy, ponadto nie musi być to działanie przez dłuższy czas, czas trwania przestępstwa nie warunkuje przyjęcia popełnienia przestępstwa, z którego sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Zdaniem Sądu I instancji sposób działania i zamiar sprawcy ma decydujące znaczenie w tym względzie.

Odnosząc się do stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie zamiaru sprawcy należy stwierdzić, że to nie zamiar definiuje powinność przyjęcia popełnienia przestępstwa, z którego sprawca uczynił sobie źródło stałego dochodu. Nie można takiego ustalenia czynić odwołując się tylko do zamiaru sprawcy. (zob. Wyrok SN z 4.03.2021 r., I KK 200/20, LEX

nr 3268864).
To po pierwsze.
Po drugie, aby
możliwe było
przyjęcie, iż
sprawca z
popelnienia
przestępstwa
uczynił sobie
źródło stałego
dochodu
„stałość” źródła
dochodu według
powszechnie
żywionych
intuicji
językowych
oznacza tyle co
jego
niezmiennność,
trwałość oraz
ciągłość
(Słownik języka
polskiego, red.
S. Skorupka,
H. Auderska,
Z. Łempicka,
Warszawa
1968). (G.
Łabuda [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna.
Komentarz, red.
J. Giezek,
Warszawa 2021,
art. 65., teza 6).

Sprawca osiąga
stały dochód,
którego źródłem
jest przestępczy
proceder, jeśli
ten dochód w
wyniku
przestępczego
postępowania
uzyskuje z
pewną
regularnością,
czy jak to ujął

Sąd Okręgowy powtarzalnością. Sprawca czyni sobie z przyjmowania korzyści majątkowej stałe źródło dochodu wówczas, gdy dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie i z pewną regularnością, a takie zachowania stanowią dla niego sposób na uzyskiwanie dochodu, przy czym nie musi to być ani jedyne, ani główne jego źródło.

(postanowienie SN z 13.02.2008 r., III KK 369/07, OSNKW 2008, nr 6, poz. 46, zob. także G. Łabuda [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. J. Giezek, Warszawa 2021, art. 65, teza 7 i przywołane tam judykaty).

Na kanwie ustaleń faktycznych sprawy S. B. (1) należy podkreślić, że ustalenia Sądu Okręgowego nie wskazują na

wypełnienie tego warunku obligatoryjności zastosowania obostrzenia wymierzonej kary w oparciu o normę art. 65 § 1 k.k. i wynikające z niej dalsze następstwa.

Wszak w przypisanym oskarżonemu czynie, w którym decydujące znaczenie dla subsumpcji prawnej zachowania ma jego opis zawarty w wyroku (wyrok SN z 25.06.2013 r., II KK 90/12, LEX nr 1341268) Sąd I instancji stwierdza, mimo wykazania także wielu operacji na rachunku bankowym w związku z przyjęciem uzyskanej w wyniku przestępstwa znacznej kwoty pieniędzy, że oskarżony osiągnął z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości 265.350 złotych, która została przelana na jego prywatne konto.

Tym samym w wyniku przestępczego działania oskarżonego nie nastąpiły powtarzalne, regularne bądź nie, wpłaty na jego konto, czy przekazane mu w gotówce walory w jakimś ustalonym nawet krótkim przedziale czasowym. Była tylko jedna taka operacja. Tylko wtedy gdyby oskarżony przez okres tych 17 dni przestępczego zachowania otrzymywał z jakąś powtarzalnością określone środki finansowe w związku z udostępnieniem swego konta wówczas nawet ten krótki czas jego działania i przyjęte środki mogłyby zostać uznany za stanowiące źródło jego stałego dochodu. Jednokrotne przyjęcie ustalonej, nawet bardzo dużej kwoty nie może być uznane za źródło **stałego** dochodu. Był

to niewątpliwie dochód oskarżonego osiągnięty w związku z przypisanym mu przestępczym procederem, ale jednokrotny a nie powtarzalny noszący cechy stałości, o której mowa w art. 65 § 1 k.k.

**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i zakres zmiany

o.o.1 Wobec tego, że wnioski apelujących o sporządzenie uzasadnienia dotyczą całości wyroku Sądu Apelacyjnego, konieczne jest przedstawienie powodów zmiany rozstrzygnięcia dotyczącego ustalenia odpowiedzialności oskarżonego S. B. (1) w tej części, która dotyczy oceny prawnej jego zachowania.

o.o.2 Sąd meriti uznał, że oskarżony z proceduru, w którym uczestniczył uczynił sobie źródło stałego dochodu. Sąd ten wskazał, po pierwsze, że działanie oskarżonego trwało 12 dni. Wydaje się, że akurat w tym zakresie nastąpił błąd rachunkowy. Wszak przypisano oskarżonemu działanie od 25 sierpnia 2015 roku do 10 września 2015

roku.

Zestawienie tych dat pokazuje, że działania oskarżonego trwały 17, a nie 12 dni. 7 dni sierpnia i 10 dni września.

Po drugie, tenże Sąd przywołał na poparcie swej oceny prawnej orzeczenia najwyższej instancji sądowej i w odwołując się do nich stwierdził, że wpływ na ustalenie działania w warunkach art. 65 § 1 k.k. ma sposób działania sprawcy, ponadto nie musi być to działanie przez dłuższy czas, czas trwania przestępstwa nie warunkuje przyjęcia popełnienia przestępstwa, z którego sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Zdaniem Sądu I instancji sposób działania i zamiar sprawy ma decydujące znaczenie w tym względzie.

o.o.3Odnosząc się do

stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie zamiaru sprawcy należy stwierdzić, że to nie zamiar definiuje powinność przyjęcia popełnienia przestępstwa, z którego sprawca uczynił sobie źródło stałego dochodu. Nie można takiego ustalenia czynić odwołując się tylko do zamiaru sprawcy. (zob. Wyrok SN z 4.03.2021 r., I KK 200/20, LEX nr 3268864). To po pierwsze. Po drugie, aby możliwe było przyjęcie, iż sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie źródło stałego dochodu „stałość” źródła dochodu według powszechnie żywionych intuicji językowych oznacza tyle co jego niezmiennność, trwałość oraz ciągłość (Słownik języka polskiego, red. S. Skorupka, H. Auderska, Z. Łempicka,

Warszawa
1968). (G.
Łabuda [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna.
Komentarz, red.
J. Giezek,
Warszawa 2021,
art. 65., teza 6).

o.o.4Sprawca
osiąga stały
dochód, którego
źródłem jest
przestępczy
proceder, jeśli
ten dochód w
wyniku
przestępczego
postępowania
uzyskuje z
pewną
regularnością,
czy jak to ujął
Sąd Okręgowy
powtarzalnością.
Sprawca czyni
sobie z
przyjmowania
korzyści
majątkowej stałe
źródło dochodu
wówczas, gdy
dopuszcza się
przestępstwa
wielokrotnie i z
pewną
regularnością, a
takie
zachowania
stanowią dla
niego sposób
na uzyskiwanie
dochodu, przy
czym nie musi to
być ani jedyne,
ani główne jego
źródło.

(postanowienie
SN z 13.02.2008

r., III KK
369/07,
OSNKW 2008,
nr 6, poz.
46, zob. także
G. Łabuda [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna.
Komentarz, red.
J. Giezek,
Warszawa 2021,
art. 65, teza 7 i
przywołane tam
judykaty).

o.o.5 Na kanwie
ustaleń
faktycznych
sprawy S. B. (1)
należy
podkreślić, że
ustalenia Sądu
Okręgowego nie
wskazują na
wypełnienie tego
warunku
obligatoryjności
zastosowania
obostrzenia
wymierzonej
kary w oparciu o
normę art. 65 § 1
k.k. i wynikające
z niej dalsze
następstwa.

o.o.6 Wszak w
przypisanym
oskarżonemu
czynnie, w którym
decydujące
znaczenie dla
subsumpcji
prawnej
zachowania ma
jego opis
zawarty w
wyroku (wyrok
SN z 25.06.2013
r., II KK 90/12,

LEX nr 1341268)
Sąd I instancji
stwierdza, mimo
wykazania także
wielu operacji
na rachunku
bankowym w
związku z
przyjęciem
uzyskanej w
wyniku
przestępstwa
znacznej kwoty
pieniędzy, że
oskarżony
osiągnął z tego
tytułu korzyść
majątkową w
wysokości
265.350 złotych,
która została
przelana na jego
prywatne konto.

o.o.7Tym
samym w
wyniku
przestępczego
działania
oskarżonego nie
nastąpiły
powtarzalne,
regularne bądź
nie, wpłaty na
jego konto, czy
przekazane mu
w gotówce
walory w jakimś
ustalonym
nawet krótkim
przedziale
czasowym. Była
tylko jedna taka
operacja. Tylko
wtedy gdyby
oskarżony przez
okres tych 17 dni
przestępczego
zachowania
otrzymywał z

jakaś powtarzalnością określone środki finansowe w związku z udostępnieniem swego konta wówczas nawet ten krótki czas jego działania i przyjęte środki mogłyby zostać uznany za stanowiące źródło jego stałego dochodu. Jednokrotne przyjęcie ustalonej, nawet bardzo dużej kwoty nie może być uznane za źródło stałego dochodu. Był to niewątpliwie dochód oskarżonego osiągnięty w związku z przypisanym mu przestępczym procederem, ale jednokrotny a nie powtarzalny noszący cechy stałości, o której mowa w art. 65 § 1 k.k.

o.o.8 Powyższe rozważania odpowiadają także na zarzuty obrońcy oskarżonego S. B. (1) sformułowane częściowo w zarzucie opisanym w pkt

1. oraz w pkt 3 apelacji.

o.o.9Wbrew natomiast wywodom apelującego za oczywiste chybioną uznano tę część zarzutu apelacji opisanego w pkt 1., w której skarżący podnosi brak materiału dowodowego na przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego, co do przypisanego mu przestępstwa prania brudnych pieniędzy, co powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonego lub ewentualnie przypisanie mu innego przestępstwa. Odnośnie tej ostatniej alternatywy wypada zauważyć, że choć skarżący nie wyklucza wystąpienia innego przestępstwa popełnionego przez oskarżonego to jednak nie wskazuje, jakie miał na myśli. Nie jest rzeczą Sądu

odwoławczego
domyślanie się
czy zgadywanie
bądź
domniemywanie
intencji autora
skargi i
poszukiwanie
alternatywy dla
oceny
prawnokarnej
zachowania
przypisanego
oskarżonemu
przez Sąd I
instancji,
bowiem wniosek
o uniewinnienie
jest w stopniu
oczywistym
chybiony.

o.o.10. Jeśli
uwzględni się:

o.o.11–
zawiadomienie o
podejrzeniu
popelnienia
przestępstwa
(...)t.1 k. 1,

o.o.12–
zawiadomienia o
blokadzie
środków na
rachunku
bankowym -t. III
k. 447-458,

o.o.13–
tłumaczenia e-
mail w
przedmiocie
dokonania
oszustwa dot. W.
M. -t. III k.
467-477,

o.o.14– pismo
z banku

(...), że przelewy mają znamiona phishingu -t. III k. 487-490

o.o.15- historię rachunku E. J. - przelew (...); (...), (...); M. t. III, k. 528,

o.o.16- historię rachunku E. J. ((...)) - t. IV k. 684,

o.o.17- protokoły oględzin rachunków - t. VI k. 1001-1018,

o.o.18- zawiadomienie o przestępstwie J. R. - t. VI k. 1092-1093,

o.o.19- tłumaczenie konwersacji e-mail między funkcjonariuszami Policji, a przedstawicielami (...) - t. XI k. 2120-2128,

o.o.20- tłumaczenie konwersacji e-mail dot. oszustwa na szkodę (...) - t. XIII k. 2412-2422,

o.o.21- wyjaśnienia E. J. (2) - k. 282, 283,

t. II, 958 – 968,
t. V,

o.o.22–
zeznania W. B.
(1) – k. 1715,
1717, 1718 t. IX.

o.o.23–
zeznania S. W.
(1) – k. 1771,
1773, 1774 t. IX.

o.o.24to jasnym
się staje, że
zarzut apelacji
jest sprzeczny
z materiałem
dowodowym,
który
zgromadzono w
toku
postępowania i
który został
wprowadzony
do procesu i na
którym Sąd ten
oparł ustalenia
faktyczne w
sprawie. W
żadnym razie
nie poczynił
błędnych ustaleń
faktycznych Sąd
Okręgowy i bez
wątpliwości
prawidłowo
ustalił zarówno
sprawstwo
oskarżonego jak
i jego winę w
zakresie
przypisanego
mu zachowania.
Treść
wypowiedzi
zwłaszcza W. B.
(1) i S. W. (1),
ale i wyjaśnienia
powiązanej

faktycznie i
emocjonalnie z
oskarżonym E. J.
(2) w żadnym
wypadku nie
tworzą
niepewności, co
do poprawności
postąpienia
Sądu
Okręgowego.
Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
mógłby zostać
skutecznie
podniesiony
tylko wtedy,
gdyby w
zaskarżonym
wyroku
poczyniono
ustalenia
faktyczne nie
mające
jakiegokolwiek
oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo
gdyby
określonych
ustaleń nie
poczyniono,
pomimo, że z
przeprowadzonych
i uznanych za
wiarygodne
dowodów
określone fakty
jednoznacznie
wynikały. (wyrok
SN z 11.01.2022
r., I KA
10/21, LEX nr
3342243). Tak
jednak przecież
nie jest w tej
sprawie. Wszak
Sąd Okręgowy
nie tylko wskazał

dowody, na których się oparł, lecz także dokonał ich oceny przez prymat wymogów art. 7 k.p.k. i wyjaśnił dlaczego oraz w jakiej części dał im wiarę. Błąd w ustaleniach faktycznych może być wynikiem nieprzestrzegania reguł swobodnej oceny dowodów, np. w zakresie logicznego rozumowania przez wyciąganie niewłaściwych wniosków z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. błąd dowolności), lub następstwem pominięcia faktów bądź źródeł dowodowych o istotnym znaczeniu albo oparcia się na faktach niepotwierdzonych materiałem dowodowym. (postanowienie SN z 12.03.2019 r., VI KZ 3/19, LEX nr 2636180).
Obrońca choć podnosi taki zarzut i odwołuje się do wymienionych w

nim dowodów w postaci zeznań świadków oraz wyjaśnień współoskarżonych to jednak nie prowadzi analizy mogącej dowieść, że reguły oceny tych dowodów zostały przez tenże Sąd naruszone, a w związku z tym błędne są ustalenia poczynione przez Sąd co do roli, znaczenia i czynności sprawczych oskarżonego w przestępczym procederze.

o.o.25Dane wynikające z akt nie pozostawiają wątpliwości, co do tego, że pieniądze wpływające na konto bankowe E. J. (2) pochodziły z przestępstwa oszustwa, które zostało wymienione jako przestępstwo pierwotne przez Sąd Okręgowy w Opolu przypisujący oskarżonemu dopuszczenie się prania brudnych pieniędzy.

Dokumenty z k. 46 – 53 oraz k. 62 – 99, k. 103 – 111 (t. I) i zawarte w nich informacje banków, przez które wyłudzone pieniądze przepływały jednoznacznie dowodzą, iż stało się tak na skutek phishingu. Ich uzupełnieniem są zeznania J. R. (k. 101 – 102, t. I). Nie może być w świetle tych dowodów wątpliwości, na czym polegało i jak przebiegało przestępstwo pierwotne. Sąd Okręgowy prawidłowo je zdefiniował, jako występki z art. 286 § 1 k.k.

o.o.26 Zarzut 1. w tym fragmencie, jako niedowiedziony został zdyskwalifikowany.

o.o.27 Nie został także uwzględniony zarzut 2) a) błędu proceduralnego poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę i przesłuchania w jej toku J.

R.. Podnoszone przez skarżącego okoliczności, na jakie miałby zeznawać świadek dla odpowiedzialności oskarżonego nie miały żadnego znaczenia.

Wszak oskarżonemu nie zarzucono dopuszczenia się oszustwa z art. 286 § 1 k.k., na które wskazują zeznania tego świadka. Co więcej, nie było przedmiotem postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Opolu ustalenie, kto, kiedy i w jakich okolicznościach czynu takiego się dopuścił. Zeznania tego świadka w połączeniu z przebiegiem transakcji na kontach bankowych, w tym pokrzywdzonej firmy, ale przede wszystkim E. J. (2) nie pozostawiały wątpliwości, co do popełnienia oszustwa metodą phishingu. Jednak jego

zeznania dla
ustalenia
odpowiedzialności
oskarżonego nie
miały
zasadniczego
znaczenia,
bowiem
oskarżony brał
udział tylko
w następnym
etapie
przestępczego
procederu,
dopuszczając się
kolejnego,
odrębnego
przestępstwa
niepowiązanego
bezpośrednio z
samym
oszustem.
Trafnie zatem
prokurator
uznał, że
wystarczające
jest
przeprowadzenie
tego dowodu
poprzez jego
odczytanie na
rozprawie i
prawidłowo
zdecydował
przewodniczący
składu
orzekającego o
niewzywaniu
tego świadka
oraz o
odczytaniu jego
zeznań.
Wymownym w
tej sprawie jest
także i to, że
Sąd Okręgowy,
choć dowód ten
przeprowadził
uznając za
ujawnione bez

odczytywania zeznania tego świadka (art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 405 § 2 k.p.k.), to jednak w żadnym razie nie opierał się na nich ustalając odpowiedzialność oskarżonego za zarzucony mu czyn. Skoro więc świadek przebywał za granicą, a przy tym nie przysługiwało mu prawo do odmowy zeznań, to nawet jeśli możliwe było jego wezwanie i przesłuchanie, lecz nie było ono konieczne, dopuszczalne było postąpienie zgodnie z trybem określonym w art. 350a k.p.k.

o.o.28Zarzut apelującego został odrzucony, bo w żaden sposób nie wykazał skarżący, że nieprzesłuchanie tego świadka na rozprawie w istotny sposób wpłynęło na treść wyroku wobec S. B. (1).

o.o.29Podobnie nie uznano

słuszności
zarzutu 2) b).

o.o.30Wszak
Sąd Okręgowy
okoliczności,
które podnosi
na poparcie swej
tezy apelujący
miał na
względnie, skoro
jedynie
częściowo
obciążył
oskarżonego
kosztami
postępowania,
choć zasadą jest,
iż od skazanego
w sprawach
z oskarżenia
publicznego
zasądza się na
rzecz Skarbu
Państwa całość
wyłożonych od
chwili wszczęcia
postępowania
wydatków.

o.o.31Konsekwencją
dopuszczenia się
przez
oskarżonego
przestępczego
zachowania jest
prowadzenie
postępowania
śledczego oraz
sądowego, skoro
oskarżony
popelniał
zarzucony mu
czyn to winien
także ponieść
wydatki, które
związane były z
tym
postępowaniem.
Uwzględnił jego

sytuację majątkową Sąd I instancji i tylko częściowo obciążył go ta powinnością. Nie przekonał wywód obrońcy, że oskarżony nie będzie w stanie uiścić części należności, którą został obciążony.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Skoro odstąpiono od instytucji zaostrzającej sankcję karną, o której mowa w art. 65 § 1 k.k. naturalnym stało się wymierzenie oskarżonemu kary na poziomie niższym niż uczynił to Sąd Okręgowy. Uwzględniono okoliczności, które jako obciążające i łagodzące przywołał tenże Sąd i określono wymiar kary wobec tego oskarżonego, a co więcej spełniono także postulat obrońcy oskarżonego z jego wniosków	

zawartych w apelacji.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe powodach uchylenia	o	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonej E. J. (1) z obowiązku poniesienia w całości kosztów sądowych związanych z prowadzoną sprawą i takich nie dostrzegł także Sąd odwoławczy. Jeśli przy tym mieć na względzie, że	

	poza sformułowaniem wniosku o zwolnienie oskarżonej z powinności pokrycia tych wydatków obrońcy oskarżonej nie przedstawili żadnego argumentu na jego poparcie tym bardziej należy stanowisko Sądu Okręgowego w tej części zaakceptować.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV. i V.	Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej E. J. (2) znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 roku Dz. U. Nr 146, poz. 1188 z p. zm.) i w zw. z § 2 i § 4 ust. 2 pkt. 1 i 4 i ust. 3 oraz § 17 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra	

Sprawiedliwości
z 3 października
2016 roku w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie oraz
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej z
urzędu (Dz.U.
2016, poz. 1714).

Rozstrzygnięcie
o kosztach
sądowych oparto
na podstawie
art. 624 k.p.k.
w zw. z art.
627 k.p.k. oraz
art. 636 k.p.k., a
także art. 17 ust.
1 ustawy z dnia
23 czerwca 1973
roku o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity Dz. U
z 1983 roku, Nr
49, poz. 223 z
p.zm.).

Wszystkie
przytoczone
wyżej
rozważania
doprowadziły do
rozstrzygnięcia
w niniejszej
sprawie Sąd
odwoławczy.

7. PODPIS

**SSA Jerzy
Skorupka SSA
Wiesław**

**Pędziwiatr
SSA Jarosław
Mazurek**

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonej E. J. (1) advokat M. O. i advokat A. O..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

uchylenie	#	zmiana kwalifikacji czynów określonych w pkt I i III wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tychże czynów art. 65 § 1 k.k. oraz zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 299 § 8 k.k. i wymierzenie kary w dolnej ustawowo przewidzianej granicy oraz zmianę pkt XI wyroku poprzez zwolnienie oskarżonej na podstawie art. 624 k.p.k. z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w całości.

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. B. (1) advokat R. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana - poprzez uniewinnienie oskarżonego albo zmiana kwalifikacji prawnej czynu na występki i wymierzenie oskarżonemu

			łagodniejszej kary co do jej rodzaju oraz wymiaru.